

Arkeologiĉno-istoriĉne crtice s hrvatskih otoka.

Skupio Ivan Milĉetiĉ.

(Nastavak. V. Viestnik br. 2, str. 50.)

B. Otok Cres.

Beli. Osor. Stivan. Martinšĉica.

1. U 3. sveŹĉiću »Viestnika« (str. 77—80) prošle godine priobĉih glagolski nadpis iz Beloga na otoku Cresu. Još ĉu se i ovdje baviti s tim malim, ali vrlo starim mjestancem, gdje sam na novo nekoliko dana proboravio. Tradicija drŹi, da su Beli jedno od najstarijih mjesta na otoku creskom. Za cijelo da ĉe tako i biti.

Beli (Chà Fiole, Caput Insulae, Capisulum, Caisole) spominju se već, u koliko moja oskudna vrela govore, u XI-vijeku. G. 1018 dolazi pod imenom: „*civitas Cha Fiole*“, a g. 1384: „*Capisuli Communitas*“, g. 1396: „*Capysolum*“ (Kukuljeviĉ Arkiv I, 64; Farlati kod Crnĉića. Najst. P. 14). Farlati piše: »Anno 1018. In civitate, quae vocatur Vegla, spondentes spondemus et promittentes promittimus Nos quidem *Godostro*, qui modo vocatur *Serenico*, habitans in *Chà Fiole* una pariter cum *Dabro* Presbytero, atque omnibus habitatoribus praedictae nostrae *civitatis Cha Fiole* . . . vobis Domino Ottoni Duci Venetiarum atque Dalmatiarum Seniori nostro«. Ove na ime godine preoteše Mletĉani za neko vrijeme hrvatskoj drŹavi Cres, Krk i Rab.

Beli nebijahu dakle g. 1018 selo, jer drugaĉije nebi se ovdje kazalo *civitas*; a sudeći po imenima, koja se ovdje navode, to mjesto bijaše već tada pohrvaĉeno; barem *Dabro* jest ime slovjensko. Danas su u Belom sami Hrvati.

Tko je utemeljio Beli? Romansko ime *Cha Fiole* i *Capisulum* nedvojbeno svjedoĉi o rimskom porijeklu. Hrvatsko ime *Beli* javlja se kašnje. Kako dovodi puĉka predaja to ime u savez s kraljem Belom IV, spomenuo sam u prošlogodišnjem »Viestniku« (str. 80). Izkopane rimske starine u Belom potvrđuju misao o rimskom postanku. Već je prošloga vijeka našao ovdje i tiskao Talijanac Fortis (*Saggio d'osservazioni sull'Isola di Cherso ed Ossero. Venezia 1771*) neke rimske nadpise. Ti se nadpisi sada nalaze, kako mi je kazivao na Belom g. umirovljeni kanonik Petris, negdje u Mletcima. Evo još nešto. Seljak Dinko Bortulina Vodopija prekapajuć svoj vrt,

koji je tik Beloga, izkopa više predmeta, i to: jednu bočicu, svjetiljku, kliješta, 5 kotačića, 1 srebrni novac i drugih nakita, što će biti iz rimskih vremena. Pošto je nadjeno i kosti, bio je tu grob, ako ne cijelo groblje. U blizini ima podrtina neke crkve, a na više mjesta opazaju se tragovi zidina. Navedene prijedmete poklonio je prijeko mene hrv. muzeju tamošnji rodoljubni župnik g. M. Mužina.

Beli leže na visokoj i zelenoj glavici povrh mora nasuprot Glavotoku na Krku. S Beloga divan se pogled otvara na Krk i kvarnerski zaljev. Ja sam više puta zadivljen stao i gledao veličanstven šum mora, koje tu nemilo pljuska u pećinastu obalu. Povrh Beloga diže se mnogo viša gorska kosa, čiji je vršak brdo Sis. Beli bijahu još u mletačko doba obkoljeni zidom, a po položaju svom bilo je to čvrsto mjesto. Sadanja kuća vlastelina Petrisa¹ nije nego odlomak starinske kule, čiji su prvotni zidovi neobično debeli. Izpod svodaste kuće nalaze se velika vrata, kuda se je od vjkada ulazilo u grad. Sadanji vlasnik kuće, pregradjujući ju pred nekoliko godina, našao je na nekom kamenu nadpis iz početka XV vijeka, ali ga je uništio. To je dakle mletačka gradjevina. I kanonik Petris našao je tuda rimskih novaca, koji da su dospjeli u zagrebački muzej.

Po prilici jedan sat hoda od Beloga imadu Petrisi uz more imanje »Dol«, gdje je i kapelica sv. Lovreća. Na dônjem dijelu jednog od pobočnih vratnih stupova ove kapelice, čita se (prepisao g. Mužina) slijedeći nadpis:

A†LVS PVDEN E U D
 ILIAE SEX F
 RTAE CONVGI
 NN · XXV
 A SEX F · CLESTA
 LIO · MAXIMO F ·
 N · XI · VIVI F ·

¹ Porodica Petrisa spominje se već u XIV vijeku na Cresu. Tako u dokumentu od god. 1396, kojim Ivan, biskup zagrebački, kano kraljev namjestnik u Hrvatskoj i Dalmaciji, dosudjuje Ivanu Saracenu, da smije tako vladati na Cresu i Osoru, i sve ono od stanovništva tražiti, što i ostali plemići hrvatski, dolazi i neki *Stephanellus Petrisii* (Kuk. Arkiv I, 64). Tu dolazi i *Lamprencius de Hibenice* (recte: Lubenice!) i *Demince de Capysoli*. Kako pokazuje listina od god. 1455 bio je otok Cres tada u hrvatsko-ugarskoj vlasti (l. c. 72). (Nemoguće. V. Listine VI. 44. itd. — Ured.)

To je očividno druga polovica nadpisa na prelomljenom kamenu, koji je prije negdje drugdje, valjda na grobu, stajao. Uz kapelicu bio je i zvonik, jer da se opažaju temelji. Možda je tu bio negda vlasteoski dvor. Po pučkom pričanju zakopano je ovdje u blizini blago, i to na onom mjestu, gdje na Ivanju o podne pada sjena nekadanjeg zvonika; a napis da može pročitati samo onaj, koji stoji na glavi. Za cijelo da ima naivni puk pravo, jer je graditelj postavio naopako nadpis, odnosno stup, u kome je uklesan.

2. Grad *Osor* (Ossero, Auxerum) jest jedan od najstarijih gradova, što ih utemeljiše Rimljani na našim otocima. Još u vrijeme Konstantina Porfirogeneta bijaše stanovništvo osorsko rimsko (*Rački, Rad LVII. 106*), ali su Hrvati taj grad pohrvatili kao i ostale po Dalmaciji. Od cvatućeg negda grada danas se gotovo nevide nego razvaline. Sada je to malo selo sa svojih 300 duša. Osor je vrlo nezdrav, te bi stanovništvo već sa svijem izumrlo bilo, da se nijesu ljudi ovamo od drugud doseljivali. Ovdje vlada uvijek groznica; tu se vide ljudi žuti kano vosak. Osor je obkoljen zidom, koji je prilično sačuvan sa dvoje vrata, na kojima ne fali poštovani krilati mletački lav — znak tudjinskog gospodstva na našem zemljištu. Čudno se dojmije putnika taj nesretni grad. Gotovo svaka je druga kuća bez krova, vrata i prozora; al vidjaju se još povrh vrata nadpisi i grbovi, koji samo nijemo govore o nekadanjim uglednim i bogatim plemićima, koji su ovdje živjeli. Izvan grada ogradjeni su vinogradi kamenjem nekadanjih kuća. U srednjem i u novom vijeku taj je grad neobično mnogo stradao od gusara i uskoka. Osor upropastiše bolesti i gusarstvo. Toga radi preseli se god. 1363 osorski biskup u Zadar, a knez osorski za uvijek u Cres. U Cresu su i biskupi osorski stanovali, te su tamo utemeljili i kaptol.

Po ljetopisu Marina Sanuda bijaše g. 1525 u Cresu i Osoru: »homeni da fatti« samo 500, dočim ih je Krk imao 2500 (*Kukučević, Arkiv VIII. 217*). (V. Commissiones II. 9. — Uredn.)

Prošloga vijeka reče Fortis o Osoru: »Questo cadavere di città, dove vi anno forse più case disabitate e rovinose che abitatorie« (*Osservazioni 38*). A po prilici u isto vrijeme čitam u lošinjskom rukopisu¹ ovo: »Esistendovi ab antiquo li due Lossini sotto la

¹ Kod g. Muškardina, župnika u creskom Stivanu, nadjoh prijepis povećeg rukopisa, koji nosi ovaj naslov: »*Della Storia Civile e Chronologica della Terra sive Castello di Lossin Grande nella Dalmazia ventilata nell' Anno 1791*«. Gašpar Bonicelli, koji je napisao: »*Storia*

giurisdizione dell' antichissima città d' *Ossero*, ridotta nei giorni nostri ad una deplorabil desolazione, *estinta al presente di tutte le nobili native famiglie*, che de primis sosteneva, che appena *presentemente può contare cinquanta famiglie parte foreste e plebee*, a riserva del dignismo. monsr. prelato, e delli otto canonici, che componogono quel rmo. capitolo. La comunità di detta città viene ora composta dall' individui d' altri paesi e per assembleare un completo numero del loro conasego, fù d' uopo aggregare a quella non solo persone della città di Cherso, ma anco della città d' Arbe, della Dalmazia e del suburbio di Nerezine, conservandovi però queste il domicilio ne' loro natij paesi, sucedendovi de spesso, che per la mancanza di figure, che sostengono la medesima, uno di essi funge immutabilmente le veci di giudice e quelle pure di vice providitore, alla vieppiù illanguedite le urbane direzioni con disservizio publico e pregiudizio di Lossignani, atteso che la costituzione de due Lossigni viene composta da un numeroso popolo, il quale notoriamente fiorisce in credito d' abilità, e che comprende molte benemerite famiglie.«

Osor se je ipak uzdržao sve do pada mletačke republike, tlačeći otok lošinjski kano svoje vlastništvo. Mletačka vlada nije nikada dala pravo Lošinjanima, da se otresu osorskog skrbništva, jer je ona uvijek protežirala plemiće u Osoru. Nije čudo, ako svaki Lošinjanin baštini mržnju na Osor. Taj mrtvi grad, u kom se samo hrvatski govori, stoji i danas na čelu povećoj občini,¹ jer ga za-

dell' Isola dei Lossini. Trieste 1860“ veli na str. 8, da je upotrebio i rukopis, što potiče od Martina Botterini-a. To nemože biti nego gornji rukopis, koji mi je ustupio na porabu g. Muškardin. Nije to kritička razprava, ali je u mnogom pogledu interesantan spis, a k tomu pisac je nadahnut živom ljubavi prama svome narodu. Tako veli pisac, da je poduzeo taj posao: „*a pro et onore della propria Patria e della gloriosa Veneta Illirica Nazione*“. — Dva su još tiskana djela o Lošinju. Prvo napisao spomenuti Bonicelli (r. u Malom Lošinju god. 1796, a umro kano trgovac u Trstu god. 1858), ali hje izdano istom poslije njegove smrti. Bonicelli je imao dobre volje i velike ljubavi za svoj narod, ali kod njega nemožemo tražiti istoričke kritike. Bezobrazno je napisao nedavno talijansko djelo o Lošinju Lošinjanin Nicolich (Nikolić!), kod kojega ne samo što nebijaše istoričkog znanja, nego ni ljubavi prama vlastitoj krvi. Nikolić se je iztakao kano najveći neprijatelj hrvatstva, makar da je sisao hrvatsko mlijeko.

¹ Selo Nerezine (na otoku lošinjskom) spada pod Osor, makar da je ovaj skoro četiri puta slabije napučen od Nerezina.

kriljuje austrijski sustav, koji voli i talijanštinu nego hrvatstvo. Eto posljedica tradicije od možda 2000 godina!

Za izkapanje rimskih starina u Osoru stekao si je lijepih zasluga sadanji krčki kanonik g. dr. Ivan Bolmarčić, bivši dugo vrijeme nadpop i župnik osorski. On je izkapaio izprva o svom trošku, a kašnje je dobivao i neku podporu od austrijskog ministarstva. Zbirka izkopina nalazi se sada u nezgodnim prizemnim prostorijama občinske kuće u Osoru. Prijedmeti nijesu sistematično uredjeni, a odkad je g. Bolmarčić otišao, u gotovom su neredu. Ima tu lijepih rimskih žara, svakojakih posuda, ploča s napisima, nakita, novaca, oružja i t. d. Nego prijedmeti su dobrim dijelom oštećeni — znak, da se nije odviše pažnje ulagalo kod izkapanja. Po mom mnijenju precjenjuje g. Bolmarčić (preko 10.000 for.) vrijednost te zbirke, jer naši muzeji u Zagrebu i Spljetu obiluju rimskim starinama; a kamo li da govorimo o Italiji! Moram ipak opaziti, da je g. Bolmarčić skupocjenije prijedmete, osobito novce, odnio sa sobom u Krk. Obćina osorska htjela bi zbizku za sebe zadržati, a g. Bolmarčić hoće da ju proda i da bude oštećen, kako je i pravo, što je uložio truda i troška. Sada ugovara g. Bolmarčić s austrijskim ministarstvom (tako mi je sâm kazivao), zahtijevajući, neznam koliku odštetu, a onda nek se osorske starine prenesu u puljski (Pola) muzej. Ja sam g. 1882 u rujnu pregledao taj mali muzej, gdje ima prilično lijepih rimskih izkopina iz Pule i susjednih istarskih krajeva, te sam uvjeren, da bi mu osorske starine podigle cijenu. Ako li te starine nemogu doći u Zagreb, bolje je da ostanu, gdje jesu.

Dne 3 lipnja 1883 izkopana je u Osoru ploča sa slijedećim napisom:

M·AVRELIVS OPLI F·

ROESIA VESLEVIS

F·SEPTVMA V·F·S·S·

To će biti nadgrobni nadpis. Po kazivanju kapelana g. Nikole Sparožića, poslan je prijepis toga nadpisa u Beč arkeolog. društvu.

Otok lošinjski (Lošinj je nikao,¹ čini se, u XIV vijeku) zvao se je u starini osorski. Najviši brijeg toga otoka (u blizini grada Osora) zove se i sada *Osorščica*. Kako se čini, otok Cres i Lošinj sačinjavahu u davnini jedan otok te su istom Rimljani učinili

¹ Bonicelli drži, da je Lošinj nastao u vrijeme navale Tatara, kada je narod bježao pred njima s kopna na otoke. Ta misao, ako se i neda dokazati, nije nipošto luda.

prijekop kod Osora. Kao da to potvrđuje i ime prijekopa: u XIV vijeku zovu ga spomenici *cavata* (ultra pontem Cavate), a sada se zove *cavanella*. Kašnje je valjda bio zatrpan, a onda opet razkopan. Taj je prolaz u zimsko doba vrlo važan za brodarstvo.

Ladje, koje putuju u Pulu, mogu i uz buru ovuda proći i doći onamo; dočim ladje, koje se drže protivne obale lošinjske, moraju se u vrijeme jake bure zakloniti u luku Maračol na unij-skom otočiću i ondje čekati povoljno vrijeme. U zadnje doba progledala je i pomorska oblast u Trstu, te će se sada *cavanella* razširiti, da bude prolaz moguć i većim ladjama. Sada mogu tuda prolaziti samo t. z. trabakuli (manje ladje sa dva jarbola), pošto se digne most, koji spaja otok creski s lošinjskim.

Prošle zime odronio se je komad brijega usljed morskih struja, koje su osobito jake. Tom prigodom opaziše tragove starinskog prodora, gdje je nadjena i ploča s gornjim nadpisom. To je znak, da je bio prvotni prijekop zatrpan, a kašnje drugi malko dalje napravljen.

Za cijelo da će daljnje izkapanje iznijeti na javu još mnogo vrijednih starina. Danas nebavi se tim poslom nitko u Osoru. Ima samo neki šepavi seljak (za ime ga slučajno nijesam pitao), koji je bio Bolmarčićev radnik, a sada na svoju ruku kopa i — prodaje. Riječani počese u zadnje vrijeme takodjer stvarati arkeologički »muzej«, a pošto kod kuće nenalaze ničega, kupuju što mogu. Zato je nekako doznao rečeni seljak, pak sve što izkopa, nosi na Rijeku. Ja sam od njega takodjer nabavio neke stvarce i poklonio našem muzeju.

(Nastavak sledi.)

D o p i s i.

1. U Korčuli, dne 20 travnja 1884.¹ — Veleučeni gospodine uredniče! Dva sata hoda (put jugozapada) od Stôca je selo *Kruševo*. Selo je u polju, a oko sela je po glavicama do dvadeset ogromnih predh. mogila. U polju je preko četrdeset starobosanskih ploča. Tu su neki stećci slični opisaniem na *Gorici* i na *Nekuku* kod Stôca. Groblje se u *Kruševu* dijeli na troje t. j. *kod crkvine* na dno polja, u *ogradi*, pa na *lužini*. Kako ime kaže *kod crkvine* vide se zidoderine crkve, a tu je (kod crkve) velik krst. — Nije bilo moguće, da se ovi grobovi ponapose opišu i izpitaju, jer su zarašteni gorom, a navlaš na *lužini*, gdje sam se jednako kroz goru

¹ V. Viestnik 1884, str. 62.